

Sygn. akt **XI Ka 231/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Julia Biegaj

przy udziale prokuratora Adama Makosza

po rozpoznaniu dnia 18 kwietnia 2019 r.

sprawy **M. W.** urodzonej (...)
w K., córki W. i H. z domu D.

oskarżonej z art. 222 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 7 stycznia 2019 roku sygn. akt. II K 946/16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 60 (sześćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt XI Ka 231/19

UZASADNIENIE

M. W. została oskarżona o to, że w dniu 28 listopada 2016 roku w miejscowości D. gminy T. województwa (...) naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji asp. szt. M. P. oraz st. asp. A. P. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że szarpała ich za umundurowanie służbowe oraz popychała usiłując wypchnąć ich z posesji, **tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 7 stycznia 2019 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 946/16, Sąd Rejonowy w Łukowie:

— na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej M. W. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

— na podstawie art. 67 § 3 k.k. w związku z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. nałożył na oskarżoną M. W. obowiązek przeproszenia oskarżycieli posiłkowych M. P. i A. P. na piśmie skierowanym również do wiadomości Komendanta Powiatowego Policji w Ł. i Komendanta Wojewódzkiego Policji w Ł. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia;

— na podstawie art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. W. nawiązki w kwotach po 1000 (tysiąc) złotych na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. P. i A. P.;

— na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżoną M. W. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości, wydatkami w sprawie obciążając Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli oskarżona i jej obrońca.

Oskarżona w osobiście sporządzonym środku odwoławczym nie wskazała zarzutów ani wniosków. W uzasadnieniu podniosła, że jest niewinna i opisała swoje stanowisko w sprawie.

Obrońca zaskarżając powyższy wyrok w całości zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.: art. 7 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. - poprzez ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego nie na zasadzie swobodnej oceny dowodów, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logiki, lecz na zasadzie dowolności bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej, poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonych M. P. i A. P. w zakresie w jakim twierdzili oni, że oskarżona miała naruszyć ich nietykalność cielesną poprzez szarpanie za umundurowanie służbowe oraz popychaniem usiłując wypchnąć z posesji oraz uznanie, że zeznania te korespondują z zapisem monitoringu, w sytuacji gdy pokrzywdzeni pozostawali żywotnie zainteresowani wynikiem toczącej się sprawy, a zapis monitoringu jest niewyraźny i nie pozwalał na wyciągnięcie tak jednoznacznych wniosków co do przebiegu zdarzenia co też powinno powodować, że zeznania te należy traktować z dużą dozą ostrożności;
- pominięcie przez Sąd istotnego faktu jakim jest zapis monitoringu (nagrania 2), na którym to widać jak funkcjonariusze policji opuszczający posesję oskarżonej wypowiadają w jej kierunku słowa, które to według oskarżonej dotyczyły zapowiedzi odegrania się na niej, co też w świetle dyspozycji art. 222 § 2 k.k. winno doprowadzić do odstąpienia od wymierzenia kary wobec oskarżonej, a na pewno powinno obligować Sąd do oceny zachowania pokrzywdzonych z uwzględnieniem tego faktu;
- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez ustalenie, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, ewentualnie błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na pominięciu zachowań pokrzywdzonych wobec oskarżonej pod kątem dyspozycji art. 222 § 2 k.k. i oceny co do odstąpienia od wymierzenia kary;

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

- uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie
- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do jej ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje są całkowicie bezzasadne, gdyż mają charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi sądu I instancji oraz trafnym rozstrzygnięciem merytorycznym.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że sposób procedowania Sądu Rejonowego był prawidłowy - odpowiadał wszystkim wymogom rzetelnego procesu. Nie zostały popełnione żadne uchybienia, tak na etapie gromadzenia materiału dowodowego, jak i jego oceny. Ta zaś jest wszechstronna, zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego - wolna od błędów. Ustalenia faktyczne w sprawie są logiczną i konieczną konsekwencją jednoznacznej wymowy dowodów uznanych za wiarygodne. Prawidłowa jest też ocena prawna zachowania oskarżonej.

Kwestionowany w apelacjach sposób oceny zgromadzonego materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy, w szczególności zeznań funkcjonariuszy Policji M. P. i A. P., jest wolny od nieprawidłowości. Sąd meriti stanowisko o wiarygodności i miarodajności dowodów logicznie uzasadnił, co zasługuje na aprobatę (vide: k. 272v. - 273v., str. 2-4 uzasadnienia). Do stanowiska odmiennego nie prowadzą natomiast argumenty zawarte we wniesionych środkach

odwoławczych. Sam fakt, iż pokrzywdzeni są „żywotnie zainteresowani” wynikiem toczącej się sprawy jest oczywisty - zważywszy na wszczęcie postępowania przygotowawczego o przekroczenie uprawnień związanego z przedmiotowym zdarzeniem (sygn. akt PR 1 Ds. 1802.2016 Prokuratury Rejonowej w Łukowie). Nie oznacza to jednak, iż ich zeznania są niewiarygodne z tego tylko powodu. W apelacjach próżno zaś szukać rzeczowych argumentów podważających ich depozycje, które mają potwierdzenie przede wszystkim w obiektywnym dowodzie, jakim jest zapis z monitoringu (k. 15), a nadto w opinii sądu - lekarskiej dotyczącej obrażeń ciała M. W. (k. 250-253). Wbrew stanowisku obrońcy zapis z monitoringu jest wyraźny i pozwala na wyciągnięcie jednoznacznych wniosków, co do przebiegu przedmiotowego zdarzenia i wiarygodności relacji przedstawionych przez M. P. i A. P..

Odnosząc się natomiast do eksponowanych przez obrońcę okoliczności związanych z oceną zachowania oskarżonej pod kątem dyspozycji art. 222 § 2 k.k. wskazać jedynie należy, że niewłaściwe zachowanie się funkcjonariusza musi nastąpić przed naruszeniem jego nietykalności cielesnej. Odwołanie się zaś skarżącego do zachowania, jakie miało mieć miejsce po tym jak M. W. naruszyła nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji - podczas opuszczania przez nich jej posesji - czyni tak zaprezentowane zarzuty bezzasadnymi i niewymagającymi szerszego omówienia. Ubocznie jedynie dodać należy, iż w świetle prawidłowo ocenionego materiału dowodowego, nie sposób uznać, aby zachowanie pokrzywdzonych w trakcie przedmiotowego zdarzenia było w jakikolwiek sposób niewłaściwe.

Reasumując Sąd Okręgowy stwierdza, że apelacje, jako wyłącznie polemiczne, których autorzy nie akceptują jednoznacznej wymowy dowodów, w szczególności z nagrania z monitoringu, na którym ewidentnie widać zachowanie poszczególnych osób biorących udział w zdarzeniu z dnia 28 listopada 2016 r. na posesji M. W., nie mogły zostać uwzględnione.

Wskazane argumenty oraz zasługujące na akceptację pisemne motywy zaskarżonego wyroku pozwalają na stwierdzenie, że nie ma najmniejszych wątpliwości, co do winy M. W. w zakresie przypisanego jej czynu.

Zastosowanie w niniejszej sprawie instytucji warunkowego umorzenia postępowania także nie budzi zastrzeżeń i świadczy o tym, że Sąd Rejonowy miał w polu widzenia wszystkie okoliczności, tak dotyczące czynu jak i osoby sprawcy i należycie je uwzględnił. Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do zakwestionowania słuszności tego rozstrzygnięcia, podobnie jak obligatoryjnego rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 67 § 3 k.k. oraz fakultatywnego na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 72 § 1 pkt 2 k.k. dzieląc argumentację sądu I instancji w powyższym zakresie, a zawartą w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 274 - 274v., str. 5-6 uzasadnienia). Wysokość zasądzonych nawiązek nie przekracza przy tym możliwości finansowych oskarżonej.

Mając powyższe na uwadze oraz nie stwierdzając uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 636 § 1 k.p.k., gdzie decyzję o opłacie za drugą instancję oparto o art. 8 i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. 1983 Nr 49, póź. 223), zaś decyzję o zwrocie wydatków o § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz.U. z 2013 r. póź. 663) i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego (Dz.U. z 2014 r. póź. 861).

Mariusz Jaroszyński